

ปัญหาบทบาทตามขอบเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการขับเคลื่อนซอฟต์แวร์¹

อารียา ฟาห์ลี²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาบทบาทตามขอบเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการขับเคลื่อนซอฟต์แวร์ พบว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายซอฟต์แวร์ในระดับท้องถิ่น โดยการส่งเสริมและพัฒนาภาคทางวัฒนธรรม เช่น การจัดกิจกรรมวัฒนธรรม งานเทศกาล นิทรรศการศิลปะ การฝึกอบรมศิลปินท้องถิ่น และการสร้างผลิตภัณฑ์ที่มีเอกลักษณ์ อบจ. ยังมีบทบาทในการประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจท้องถิ่น การขับเคลื่อนซอฟต์แวร์ของ อบจ. จำเป็นต้องดำเนินการภายใต้กรอบของกฎหมายที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ เช่น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 (ที่แก้ไขเพิ่มเติม) พระราชบัญญัติการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542³ และพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2547 กฎหมายเหล่านี้กำหนดอำนาจหน้าที่และกรอบการทำงานของ อบจ. ซึ่งมีความสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและวัฒนธรรมท้องถิ่น การใช้กฎหมายเหล่านี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการส่งเสริมซอฟต์แวร์ของประเทศ ไทย จะช่วยให้การพัฒนาเศรษฐกิจและวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถดึงดูดการท่องเที่ยวและการลงทุนจากต่างประเทศได้ การวิเคราะห์และศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของ อบจ. ในการขับเคลื่อนซอฟต์แวร์ภายใต้กรอบกฎหมายเหล่านี้ จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นในการพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญเติบโตอย่างยั่งยืน

อย่างไรก็ตาม องค์การบริหารส่วนจังหวัดยังคงประสบปัญหาสำคัญเกี่ยวกับอำนาจและบทบาทหน้าที่หลายประการ ที่ยังคลุมเครือ ไม่ชัดเจน และทับซ้อนกับหน่วยงานอื่น ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนซอฟต์แวร์ในระดับท้องถิ่น โดยสามารถสรุปประเด็นปัญหาสำคัญได้ดังนี้

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาบทบาทตามขอบเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการขับเคลื่อนซอฟต์แวร์ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ดันศิริ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ดันศิริ และรองศาสตราจารย์สุธินี รัตนวราห

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาเขตบางนา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ สถาบันพระปกเกล้า. สารานุกรมการปกครองท้องถิ่นไทย หมวด 2 โครงสร้างภายนอก ลำดับที่ 2 เรื่อง พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542. กรุงเทพฯ : ธรรมดาเพรส, 2547.

ประการแรกคือ ปัญหาระหว่างองค์กรส่วนกลางกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยเฉพาะกรมส่งเสริมวัฒนธรรมและกรมศิลปากร เกิดจากความไม่ชัดเจนของกฎหมายในการกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่ สาเหตุหลักคือ กฎหมายมิได้กำหนดประเภทหรือระดับของการจัดการทางวัฒนธรรมอย่างชัดเจน ส่งผลให้เกิดความสับสนในการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะในเรื่องการดูแลมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมและโบราณสถานในระดับท้องถิ่น ทั้งนี้ หน่วยงานส่วนท้องถิ่นมีความใกล้ชิดกับวัฒนธรรมในพื้นที่มากกว่า ในขณะที่หน่วยงานส่วนกลางมีความพร้อมด้านบุคลากรและงบประมาณ ดังนั้น ในการบริหารจัดการด้านวัฒนธรรมของประเทศไทย มีการกำหนดขอบเขตความรับผิดชอบของหน่วยงานภาครัฐทั้งในระดับส่วนกลางและท้องถิ่นไว้อย่างกว้างขวาง โดยมีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับความทับซ้อนของอำนาจหน้าที่ระหว่างหน่วยงานต่างๆ ดังนี้

ความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างกรมส่งเสริมวัฒนธรรมกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด

กรมส่งเสริมวัฒนธรรมได้รับมอบอำนาจตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการ พ.ศ. 2557 ให้มีภารกิจในการส่งเสริมและบำรุงรักษาวัฒนธรรมไทย ผ่านกระบวนการต่างๆ ทั้งการศึกษา วิจัย อนุรักษ์ และเผยแพร่ รวมถึงการปกป้องมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมในทุกระดับ ในขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดได้รับอำนาจตาม พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจฯ มาตรา 17(18)⁴ และ พ.ร.บ. องค์การบริหารส่วนจังหวัด มาตรา 45(11)⁵ ในการดูแลรักษามรดกภูมิปัญญาท้องถิ่น เมื่อมรดกภูมิปัญญาท้องถิ่นได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกระดับชาติ จะเกิดการเปลี่ยนแปลงสถานะและตกอยู่ภายใต้การดูแลของกรมส่งเสริมวัฒนธรรม แม้ว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะยังคงมีความใกล้ชิดกับมรดกท้องถิ่นเหล่านั้นมากกว่าก็ตาม นอกจากนี้ ยังพบว่าไม่มีบทบัญญัติให้อำนาจกรมส่งเสริมวัฒนธรรมในการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งแตกต่างจากกรณีของกรมศิลปากร⁶

⁴ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542, มาตรา 17(18), ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 116 ตอนที่ 114 ก (17 พฤศจิกายน 2542): 48-49.

⁵ พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540, มาตรา 45(11), ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 114 ตอนที่ 62 ก (31 ตุลาคม 2540): 23.

⁶ ไกรวุฒิ มะโนรี. "การกระจายอำนาจด้านการจัดการวัฒนธรรมในประเทศไทย". วารสารการเมืองการปกครอง 7, ฉบับที่ 1 2560. หน้า 223-242.

ความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างกรมศิลปากรกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด

กรมศิลปากรมีภารกิจครอบคลุมการอนุรักษ์และสืบสานมรดกทางศิลปวัฒนธรรมของชาติในหลายด้าน แต่กฎหมายมิได้ระบุชัดเจนว่าวัฒนธรรมประเภทใดถือเป็น "วัฒนธรรมของชาติ" ที่อยู่ในอำนาจของกรมศิลปากร ในขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจในการบำรุงรักษาวัฒนธรรมระดับท้องถิ่นในส่วนของโบราณสถาน แผนปฏิบัติการกระจายอำนาจกำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจเฉพาะการดูแลรักษาขั้นพื้นฐาน โดยการดูแลโบราณสถานที่ตั้งอยู่ในท้องถิ่นต้องได้รับการถ่ายโอนอำนาจจากกรมศิลปากร อย่างไรก็ตาม ไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับขอบเขตอำนาจในการดูแลโบราณสถานที่ได้รับการถ่ายโอน

ประการที่สอง ปัญหาระหว่างหน่วยงานอื่นๆ กับองค์การบริหารส่วนจังหวัด การขาดความชัดเจนในการแบ่งอำนาจหน้าที่ด้านวัฒนธรรมระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งกฎหมายไม่ได้กำหนดขอบเขตอำนาจอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ไม่มีการแยกระดับของวัฒนธรรมระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ระดับบน) และองค์การบริหารส่วนตำบล (ระดับล่าง) กฎหมายเฉพาะต่างๆ มีการกำหนดอำนาจที่คล้ายคลึงกันทำให้เกิดความซ้ำซ้อนในการดำเนินงานทางวัฒนธรรมผลกระทบที่ตามมาคือ อาจเกิดการดำเนินงานวัฒนธรรมที่ทับซ้อนกัน ขาดประสิทธิภาพ และความไม่ชัดเจนในบทบาทหน้าที่ของแต่ละองค์กร⁷

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงกฎหมาย ควรมีการปรับปรุงพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยระบุให้ อบจ. มีอำนาจในการส่งเสริมและพัฒนาวัฒนธรรมระดับจังหวัด ควรมีการกำหนดหน้าที่ที่แตกต่างระหว่าง อบจ. และ อบต. โดยให้ อบจ. เน้นการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมระดับจังหวัด และ อบต. เน้นการดูแลรักษาวัฒนธรรมท้องถิ่น ควรแก้ไขกฎหมายให้มีข้อกำหนดที่ชัดเจนเกี่ยวกับการแบ่งหน้าที่ในการดำเนินงานทางวัฒนธรรม กำหนดคำที่แสดงถึงอำนาจหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานอย่างชัดเจน เช่น ใช้คำว่า "ส่งเสริม" สำหรับ อบจ. และ "บำรุงรักษา" สำหรับ อบต. ซึ่งจะช่วยให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันในการปฏิบัติงาน และควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมระหว่าง อบจ. และ อบต. เพื่อ

⁷ นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ และคณะ. "ทิศทางการปกครองท้องถิ่นของไทยและต่างประเทศเปรียบเทียบ". รายงานการวิจัย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (2552): 156-158.

ทำงานร่วมกันในการพัฒนาวัฒนธรรมและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น การเพิ่มมาตราที่กำหนดกลไกการประสานงาน จะช่วยให้การดำเนินงานทางวัฒนธรรมมีความสอดคล้องและไม่ทับซ้อน

ประการที่สาม ปัญหาความเชี่ยวชาญของเจ้าหน้าที่ ในองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) เกิดจากการขาดบุคลากรที่มีความรู้เฉพาะด้านในงานอนุรักษ์วัฒนธรรมและการบริหารท้องถิ่น รวมถึงการสรรหาบุคลากรที่อาจไม่ได้พิจารณาความสามารถที่แท้จริง ทำให้การดำเนินงานและการพัฒนาท้องถิ่นไม่สามารถบรรลุผลได้อย่างเต็มที่ และการแบ่งแยกหน้าที่ที่ไม่ชัดเจนอาจทำให้เกิดปัญหาการทับซ้อนในการทำงาน ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการให้บริการและการพัฒนาท้องถิ่น ดังนั้น จำเป็นต้องมีการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างความชัดเจนและเหมาะสมในการดำเนินงาน⁸

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงกฎหมายควรแก้ไขมาตรา 17 (18) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้ อบจ. มีอำนาจในการจัดการบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในการอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรม เช่น ศิลปกรรมและโบราณคดี รวมถึงการฝึกอบรมและรับรองผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ เพื่อให้การทำงานมีความเหมาะสม ปรับปรุงกฎหมายให้ดำเนินการกระบวนการถ่ายโอนบุคลากรตามมาตรา 45 (7 ทวิ) แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยกำหนดแผนการฝึกอบรมและการสนับสนุนจากส่วนกลางสำหรับบุคลากรที่ถ่ายโอนมา เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานที่ได้ อย่างเต็มที่และลดผลกระทบต่อการให้บริการสาธารณะ ควรแก้ไขมาตรา 16 และ 17 แห่งพระราชบัญญัติการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น เพื่อกำหนดมาตรฐานในการคัดเลือกและแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ที่ต้องการความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน รวมถึงการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญภายนอกและการจัดการฝึกอบรมเฉพาะด้าน และควรแก้ไขมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติการบริหารงานบุคคลท้องถิ่น โดยกำหนดขอบเขตหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ใน อบจ. ให้ชัดเจนและสอดคล้องกับความเชี่ยวชาญในด้านการจัดการทรัพยากร วัฒนธรรม และการพัฒนาโครงการในพื้นที่

ทั้งนี้ การปรับปรุงกฎหมายเพื่อพัฒนาความเชี่ยวชาญของเจ้าหน้าที่ใน อบจ. จะช่วยเสริมสร้างประสิทธิภาพในการทำงานและตอบสนองความต้องการของชุมชนได้ดียิ่งขึ้น การสร้างโครงสร้างการประสานงานที่เหมาะสมจะทำให้การอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่นมีความต่อเนื่องและยั่งยืน.

⁸ สถาบันพัฒนาบุคลากรท้องถิ่น, "รายงานการศึกษาวิจัย เรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น," (กรุงเทพฯ: กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น 2561), 125-128.

ประการที่สี่ ปัญหาด้านงบประมาณ องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่นโดยการจัดเก็บรายได้จากแหล่งต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงภาษีและอากร เช่น ภาษีน้ำมัน ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ และค่าธรรมเนียมจากกิจการต่าง ๆ ⁹ แต่การพึ่งพารายได้จากแหล่งเหล่านี้ก็นำมาซึ่งปัญหาหากเผชิญกับปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว เช่น ภาวะเศรษฐกิจถดถอยหรือสถานการณ์โรคระบาดที่ทำให้การท่องเที่ยวลดลง ซึ่งอาจทำให้รายได้จากภาษีและค่าธรรมเนียมลดลงอย่างมีนัยสำคัญ ทำให้ อบจ. ประสบปัญหาในการจัดสรรงบประมาณสำหรับโครงการต่าง ๆ รวมถึงการพัฒนาโครงการซอฟต์แวร์ การขาดแคลนงบประมาณที่เพียงพออาจทำให้การพัฒนาโครงการที่ต้องใช้งบประมาณสูง ต้องชะงักงัน หรือไม่สามารถดำเนินการได้ตามแผนที่วางไว้ เนื่องจากรายได้จากภาษีและค่าธรรมเนียมที่เก็บได้ไม่เพียงพอ อีกทั้ง อบจ. ยังต้องดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดสรรงบประมาณที่มีข้อจำกัดและต้องได้รับการอนุมัติจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหากมีการเปลี่ยนแปลงแผนการใช้จ่าย โดยเฉพาะในกรณีที่โครงการซอฟต์แวร์ไม่รวมอยู่ในแผนงบประมาณประจำปีหรือเกิดการเปลี่ยนแปลงแผนในระหว่างปี ซึ่งจะทำให้กระบวนการดำเนินงานล่าช้าหรือไม่สามารถดำเนินการได้ทันตามแผน

นอกจากนี้ มาตรา 62 ของพระราชบัญญัติการเงินการคลังของรัฐ พ.ศ. 2561 ¹⁰ ยังกำหนดให้การใช้จ่ายงบประมาณต้องปฏิบัติตามระเบียบและขั้นตอนที่โปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้ ซึ่งอาจเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับซอฟต์แวร์ที่ต้องการดำเนินงานอย่างรวดเร็ว เพราะกระบวนการจัดซื้อจัดจ้างที่ซับซ้อนและขั้นตอนที่ยุ่งยากในการเบิกจ่ายงบประมาณ อาจทำให้โครงการเหล่านั้นล่าช้าหรือไม่สามารถดำเนินการได้ตามเวลาที่กำหนด

อย่างไรก็ตาม การส่งเสริมซอฟต์แวร์และวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นเรื่องสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างเศรษฐกิจและพัฒนาชุมชน แต่ปัญหางบประมาณที่มีข้อจำกัดจากกฎหมายต่าง ๆ เช่น พระราชบัญญัติแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติการเงินการคลังของรัฐ พ.ศ. 2561 ทำให้การดำเนินงานในด้านนี้ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ดังนั้น จึงมีความจำเป็นในการปรับแก้กฎหมายเพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

⁹ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. คู่มือการจัดเก็บรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: กระทรวงมหาดไทย, 2564.

¹⁰ พระราชบัญญัติการเงินการคลังของรัฐ พ.ศ. 2561, มาตรา 62. กำหนดหลักเกณฑ์การใช้จ่ายงบประมาณและการจัดซื้อจัดจ้างที่ต้องโปร่งใสและตรวจสอบได้. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 135 ตอนที่ 27 ก (19 เมษายน 2561): 1-28.

ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหางบประมาณ ควรพิจารณาปรับปรุงอัตราภาษีและค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์และซอฟต์แวร์ เช่น ภาษีโรงแรมและภาษีจากการท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มรายได้ที่สามารถนำไปสนับสนุนโครงการวัฒนธรรมในท้องถิ่น การแก้ไขมาตรา 24 ของพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องจะช่วยให้การจัดเก็บภาษีมีความเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน ควรแก้ไขมาตรา 39 และ 62 ของพระราชบัญญัติการเงินการคลังของรัฐ เพื่อให้หน่วยงานท้องถิ่นสามารถขออนุมัติการใช้งบประมาณเพิ่มเติมหรือยืดหยุ่นการใช้จ่ายได้ในกรณีฉุกเฉิน ซึ่งจะช่วยให้อำนาจท้องถิ่นสามารถสนับสนุนกิจกรรมด้านศิลปะและวัฒนธรรมได้ทันที และควรแก้ไขมาตรา 62 ของพระราชบัญญัติการเงินการคลังของรัฐ โดยเพิ่มความยืดหยุ่นในกระบวนการจัดซื้อจัดจ้างสำหรับโครงการที่เกี่ยวข้องกับซอฟต์แวร์ เพื่อให้สามารถดำเนินการได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ อบจ. ควรหาวิธีเพิ่มการใช้ทรัพย์สิน เช่น การให้เช่าพื้นที่หรือบริการที่สามารถสร้างรายได้ การอนุญาตให้เช่าสถานที่สำหรับกิจกรรมทางวัฒนธรรมจะช่วยเพิ่มรายได้และสนับสนุนการพัฒนาท้องถิ่น การสำรวจแหล่งรายได้ใหม่ เช่น การจัดเก็บค่าธรรมเนียมจากกิจกรรมเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างความมั่นคงในการจัดสรรงบประมาณ การแก้ไขมาตรา 24 และ 25 ของพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องจะเปิดโอกาสในการจัดเก็บรายได้จากผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น

จากการศึกษานี้ พบว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดประสบปัญหาสำคัญหลายประการในการดำเนินงานด้านซอฟต์แวร์ โดยปัญหาหลักที่พบคือปัญหาด้านกฎหมายและการใช้อำนาจ เนื่องจากพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ไม่ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ด้านซอฟต์แวร์ไว้อย่างชัดเจน ส่งผลให้การดำเนินงานขาดฐานอำนาจทางกฎหมายที่ชัดเจน

จากปัญหาทั้งหมดที่กล่าวมานี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องให้มีความชัดเจน ทันสมัย และเอื้อต่อการขับเคลื่อนซอฟต์แวร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด รวมทั้งต้องสร้างกลไกการประสานงานที่มีประสิทธิภาพระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาท้องถิ่นต่อไป

เอกสารอ้างอิง

สถาบันพระปกเกล้า. สารานุกรมการปกครองท้องถิ่นไทย หมวด 2 โครงสร้างภายนอก ลำดับที่ 2 เรื่อง

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

พุทธศักราช 2542. กรุงเทพฯ : ธรรมดาเพรส, 2547.

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542,

มาตรา 17(18), ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 116 ตอนที่ 114 ก (17 พฤศจิกายน 2542): 48-49.พระราชบัญญัติ
องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540, มาตรา 45(11), ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 114 ตอนที่ 62 ก

(31 ตุลาคม 2540): 23.

ไกรวุฒิ มะโนรี. "การกระจายอำนาจด้านการจัดการวัฒนธรรมในประเทศไทย". วารสารการเมืองการปกครอง
7, ฉบับที่ 1 2560. หน้า 223-242.

นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ และคณะ. "ทิศทางการปกครองท้องถิ่นของไทยและต่างประเทศเปรียบเทียบ". รายงาน
การวิจัย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (2552): 156-158.

สถาบันพัฒนาบุคลากรท้องถิ่น, "รายงานการศึกษาวิจัย เรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะบุคลากรขององค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่น," (กรุงเทพฯ: กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น 2561), 125-128.

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. คู่มือการจัดเก็บรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพฯ:
กระทรวงมหาดไทย, 2564.

พระราชบัญญัติการเงินการคลังของรัฐ พ.ศ. 2561, มาตรา 62. กำหนดหลักเกณฑ์การใช้จ่ายงบประมาณและการจัดซื้อ
จัดจ้างที่ต้องโปร่งใสและตรวจสอบได้. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 135 ตอนที่ 27 ก (19 เมษายน 2561): 1-28.